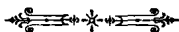


գերու ցրացումն՝ ջրային կանաչորակ գունով
մը կը թաթաւէ բովանդակ պատկերը։ Եւս
բոլորից պատեանն այնու ներկուած է. նա,
նուրբ, նուազկոտ, զրթթէ ալթեւտաներորդ
գարու պատկեր մը կը թուի։ Այն ձեռա-
գործներէն մին է սա, յորում՝ գոյներու
խառնուածով և հետագոտութեամբ՝ նկարիչ
մը չափէն անպին կ'անցնի, կը մոռանայ իւր
հասարակութիւնը, կ'ընկղմի իւր արուեստին
մինչեւ չքննուած սահմանները, և մէկզի
թողլով բոլոր ծանօթ կանոնները՝ կը գտնէ

զգալի երեւութին ոտմիկ աշխարհէն անդին,
միութիւններ, հակապատկերներ, նորօրինակ
յաջողութիւններ, ամեն հաւանականութեւն
և ամեն չափէ զուր։ Ռամբրանտ այսպիսի
ձեռագործ մ'ըրած է իւր Շրջան գիշերա-
պահից՝ կոչուած նկարին մէջ։ Հարկ է դի-
տել և բնաւ չի խօսիլ։

Թրգմ. Հ. Եփրեմ Ապրոյեան

1. Ronde de nuit.



Բ Ա Ն Ա Ս Տ Ե Ղ Ծ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն Ք

Ք Ա Ր Մ Է Ն Ս Ի Լ Վ Ա



Տ Ի Ր Ա Մ Ա Յ Ի



ՅՈՐՈՒԾ աւուր չըքնաղն Հիւղգարդ
Ծընաւ յափունսն Հոննոսի,
Նոյն օրին զկեանսն իւր կորոյս
Հայր իւր յաւազսն Սալեմի,
Եւ մայրն ի ցաւը թաղծալից
Նընջեաց ըզքունն յաւիտենից,
Եւ այսպէս կեալ սկըսաւ դըստրիկն
Իբրեւ որբիկ։

Այլ Յաւէրժարօն մի 'ստ Հոննոս
Ելեալ թեթեւ և լուսաչեւ,
Ի սուր սըլաց ժայռ ի ժայռէ
Եհաւ յորոց փոքրիկ զըստերս
« Պարգև չըթանցըզ կարմրալար,
Ի զքեզ փըրկել ի վտանգից յար,
Սփոփանս և կեանք քեզ մըշտափթիթ
Տամ ըզժըպիտ »։

Վանացն յիւրեանս առին գնա քորք,
Եւ հիացմամբ տեսին ընդ փոյթ
Թէ զի բարի էր այն մանուկ,
Միշտ քաղցրունակ՝ յանոյշ բընոյթ։

Եւ երբ մանկիկն ինչ յանցանէր
Գիտէին ոչ զհարդ լինէր
Ձի գիրկ՝ սաստից փոխան՝ նըմին
Արկանէին։

Հիւանդք՝ հազիւ յակն իւր անկեալք
Բըժըլէին փաղվաղակի,
Եւ մի ժըմիտ առ մըրըրկեալս
Անդորրութիւն ածէր սըրտի։
Վանքն եղև փոյթ ուխտատեղի.
Ընդ սուրբ փայտին՝ մոմոյ՝ բանի՝
Վըշտաց ժըպիտք ևեթ տային —
Աւաքէին։

Ձըքնաղ Հիւղգարդն էր օրիորդ
Յորժամ հընչեաց մարտի խօշիւն,
Ի խաչակիրս՝ ըզՀոննոսի.
Եւայր ամբօնն ի պղինձ փայլուն
Ի Գալիոյ և յԱնգլիոյ,
Ոյց ընդ երկիր Գերեմիոյ
Անցեալ պըճնեալք սասպեալք մարտիկք
Խաչազարդիկ։

Առեալ քերցն յայնժամ զօրիորդն
ի վայր մի լուռ՝ մեկուսաբար,
Ասեն. Ի մայր եկեղեցւոյ
Այսօր լիցիս Աստուծոյ մայր,
Կալ սեղանոյ անդ զերդ պատկեր.
Եւ մինչ ասպետքն հեղուն աղերս,
Հայեաց ի վայր՝ մեղմով ժրպտեալ
ի չու նոցա:

Այլ ըզպատիրս այս սրբաբան
Ունկըն մարդոյ լուիցէ մի.
Ի խորանդունդ ալրս սրբադ
Պահեսցես զայն ևս ի շիրմի.
Հրծծեաց երբէք զայն քո բերան,
Ոչ ևս ըզլոյս տեսցես տուրնջեան.
Գեղ ցայդ յաւէժ, ահ սոսկազին
Մածկոյթ լիցին:

Հընչէ զանգալն յեկեղեցւոյն,
Ու ահա մերձի կուտակ կուտակ
Ոսկենըշոյլ, զըւարթ և յինջ
Արեւելիցըն գումարտակ.
Յայն խիտ է խուռն յեկեղեցին,
Ձի խընձոր ոչ հըլպի, գետին.
Պարն համարումք հընչէ ի նուազ
Ուժգնահընչակ:

Ի վեր հայի մայրն Աստուծոյ
Անճառ տեսլամբ երանական.
Ի կուտական ծոցոյն վերայ
Բազուկքն հանգչին խաչանման.
Է յոյժ կարի՛ չըքնաղազեղ
Յորժամ զաչկունսն իւր լուսեղ
Շըրջէ յօրհնել զօրս մերձենան
Աւ իւր սեղան:

Այլ Բժր այդպէս, ահ, նըկարիչ
Գիտաց նկարել քաջ ըզբնութիւն
Ի՞րըր եգիտ զայդ վարդ քընթուշ
Ձայդ գոյն անոյշ յինջ աչերոյն.
Այլ զօր օրէն առ Բենեդիկեալ՝ (*)
Ժրմտեալ ի վայր նա նայեցաւ.
Հաւատացեալքն ի սուրբ սարսուռ
Լըցան համուռ:

Այն ինչ ելեալ ըստ դուռն ի դուրս
Գովեն ըզհրաչսըն մեծածայն,
Լի են յուսովք, անշուշտ ի յաղթ
Եւ անհամբեր չընէ ըզձան:
Մի ոք մընաց յեկեղեցւոյ,
Որ եղեալ ծունր՝ արտօսարագոչ
Չկոյտն աղերսէ զըթալ ըզձիւք
Յինքն ողորմուկ:

Կարճատի տիւ, մտանէ արեգ,
Գայ հասանէ ցայդ անդըստին,
Այլ ասպետն անդ է դեռ ի գունս,
Յաղօտ նըլոյլ տըժգոյն ջահին:
Տակաւ զսրբութիւն քերց թալուկ զայ,
Ձըքնաղն Հիլիգարդ վաղուց անդ կայ,
Ի հիացմունեա խորասոյդ
Հոգեանոյշ:

« Մարիամ », ցած մընչէ ասպետն,
Ածել կամիմ գիտ քեզ ի նուէր.
Հայեաց ի սիրտ իմ քըէրբուր
Ի նուիրական յայս սուրբ գիշեր,
Թէ՛ գիւր չկամիս առնել վըրտացա՝
Սնկայց ընդ հուպ ես ի կենաց.
Վասն այն ներումն և գկեանս աղէ
Ինձ շընորհէ:

Խօսի ասպետն ըզցայգն ի գլուխ
Խօսի գոցցես ուշակօրոյս,
Սակայն աչկունք Տեառն աղախնոյն
Յայտեն երկու ծանր արտասուս:
« Մարիամ, ձայնէ ասպետն բիրտ
Ինձ ներեցեր զըթածդ ի սիրտ.
Աստ քեզ հանել լինիմ երդմնի
Ձանձն իմ ձօնի:

Թէ կենդանի դառնամ կըրկին
Դիւցաղնաբար ի սուրբ երկրէն,
Եղից առտէն առ ոտըս քո
Նախ առաջին զիմ ժապաւէն *,
Սիրտ իմ երկնից ի սէր հարաւ,
Արեւ իմ բորբ հանդարտեցաւ,
Ո՛ ժրպտեաց ինձ, գնամ սիրաստը
Թէպէտ տըխուր:

Եւ ընկալեալ զժրպիտն անոյշ
Խաղալ զընայ անկեալ ի չու.
Այլ ուշաթափ ի ցուրտ վիմին
Կայ նա ի մէջ կենաց, մահու:
Ըգնա գտանեն քորքն ահարեկ,
Այլ փոյթ ի կեանս ածեն ըզհէքն
Ի մահիճս իւր ի բիւր զըգուանս
Եւ ի քընթախս:

Դարձ արարեալ յայնժամ եկին
Բազումք երեք երբ անցին ամբ.
Դնալըր աչօք՝ Թըխամօրուք
Գիւռ ևս առող իւրեանց անդամբ:
Մարտից յապշոպս ին մոռացեալ
ՁԱստուծոյ մայրն ըզշնորհափայլ,
Ձորոյ նկալան ըզգօրութիւն
Հրաշից նորուն:

* Զկամարին՝ որով ուսընգանութ անեալ կախէին
հինք զվատուած իւրեանց զպարանոցաց: Այս ինքն է
Թողեալ զգէն և զասպար՝ քեզ նուիրեցից զանձն իմ,
Կրեւաւորեցայց:

* Benedix. Ձիւ ինչ ծանօթութիւն ի բնագրին. Թե-
րեւս սակի կամիցի գBenedice պատկերն որ է Լուվր:

Միայն սա ինքըն ոչ դարձաւ,
Եւ ընթանայր զըրոյց մահուն
Ի խոց հաստոյր՝ այլ մեծապանծ
Արարեալ իւր փառօք անուն։
Զբքնալ Հիւզգարդն ինչ ոչ ասաց,
Տակաւ չըրջէր գոյնք երեսաց,
Առ վարանուտ սրբոտին մըռայլ
Էր ժպիտն անցեալ։

Ի մի աւուրց խընդրեաց սերտիւ
Զի օրհնեցեան ի տօն գոտկին
Զինքըն երկնից հարան ընկալուչ։
Ետուն ըզքօղ և ցմատանին։
Կամէր միայն ի ցայցն յետին
Գընալ սպասել յեկեղեցին,
Որպէս՝ ասպնաքըն մինչ եկին՝
Ի պատկերին։

Զերկին ի վեր բարձեալ զօգցես
Յեկեղեցին կայր սեանց անտառ,
Զբքնաղն Հիւզգարդ լուս ի մթնն
Զիւրոյ շընչոյն ըզտուր և առ։
Ի ջերմ եռանդն յաղօթըս կայ.
Զեռքըն շուշան են մարմարեայ,
Լեկունք փայլուն շողշողեկիք
Յարասուրը լիք։

Յայնժամ ճռընչեաց դուռըն մեղմով,
Եւ տհա ՚նդ սիւնան ոտընխըթի
Սողայր սպըրդէր ըստուեր մարդոյ
Ի քայլս ոտին տաժանելի։
Եդ սեղանոյն ծունը յանդիման,
« Աստ է՝ նկալուչ քո Մարիամ,
Ի քոյին սէր մընաց սիրտ իմ
Հաւատարիմ։

Այլ սէր իմ սէր է հրաբորբօք,
Սէր երկրաքարչ և մեղաւոր.
Կաս իմ հանգէպ դու իբր ողջ կին,
Եւ երբ սըրտիս մըխիմ ի խոր,
Ընտրեմ լըլիկ տանջման յանկէտ
Թէ ինձ լիցի մի նըւազ գէթ
Արկանել գիրկս ըզքն այսօր
Յիմ սէր հըզօր ու։

Ասպետն յասել ըզբանքս դայս
Հազիւ իյնէր հայել ի վեր,
Ետես ահա՝ պատկեր կուսին
Զողի հարեալ չառագունէր։
Ժըմտեցաւ սա երանազեղ
Եւ էջ ի գիրկսըն սիրազեղ,
Նա զՅերմութիւն ունէր զկենաց
Ի մէջ բազկաց։

« Ոչ եմ ես մայր Աստուծոյ, ոչ,
Այլ Թերութեամբ ըզգածեալ լի,
Վաղ քալ ընդ սյզըն կամ էր ինձ
Նըւիրեւ զանձն իմում՝ Փըրկչի։

Այլ սիրտս հարաւ զցայգն ի քո սէր
Զոր աստ յաղօթըս անցուցեր,
Զքեզ ի սըրտես կորզել ջերմին
Է անհնարին ու։

Եւ ահա դէպ դուռըն ճռընչեաց,
Գան մերձենան կուսանքն համակ
Յառաւուտին ժամ՝ լան ի ձեռս
Ահեղալոյս՝ զերդ արեակեք.
Թափին ի նա իբրև զսիւս,
Պըրկեն ի ճիշըս դառնալիս
Զըքնաղն Հիւզգարդ ի թըշնամանս
Պինդ ի շըլթայս։

Վաղ իսկ բուժեալ ի նախն ակնարկ
Գոյէ Սիգուրդ սիրտ զայրագին.
« Լինել գիւցազըն քալայաղթ
Ի դուր է ինձ ի սուրբ երկրին,
Թէ հզօր ձեռամբ ի մութ բանտէն
Եւ ի շիրմիդ չկարեմ՝ ափնէն
Զհաւուն յառաջ քան բարբառել
Ըզքեզ փըրկել ու։

Եւ քորքն յաղագրս Հիւզգարդի
Անդ ի խորոց մի խորդացին,
Եւ փակեցաւ յահեղ ճռընչ
Հաստահեղոյս երկաթ դրանդին.
Զըքնաղն Հիւզգարդ գընէր միայն
Ի վէմըն ցուրտ, ի մութ դամբանն,
Անդ հալ և մաշ տակաւ վըտտել
Եւ մեռանել։

Թէ դք բըրէր զվանքն ի հիմանց
Գտանել զտեղին ոչ էր հընար,
Զի էր հատեալ զընդանն անձուկ
Յանդընդախոր մի քարաժայռ։
Զայնի, գոյման ի դուրս չիք մուտ,
Թաղեալ յերկեւղ, ի գիշեր մութ՝
Զըքնաղն յափուեսըն Հոնոսին
Է ի վիմին։

Ոչ նըլմարէ գայգուն գալուստ,
Տեսանէ դուր ըզկեանս համայն՝
Իբր ըզպատկերս հանեալ ի ցոյց (*)
Անցեալ ալացն իւր յանդիման։
Տեսանէ զինքըն Մարիամ,
« Զի այսըմ չիք ինչ դուգական,
Մտադիւր չիջի այսուհետև
Թող իմ արև ու։

Եւ ժըմտեցաւ զոյգ ընդ բանին,
Եւ շահեցաւ ըզյաղթանակ.
Ի՛ր անսովոր, յայն իւր ժըպիտ
Բանտին բացան աղիք, պարզունակ։

* Որպէս մոգական լապտերի։

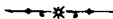
Աղդէ նըմին աղօտ շառայլ
Ո՛ր հարկ իցէ շտապել փութալ,
Ի մոլեգին այն կուսանաց
Ժըպիրհ ձեռաց :

Վարդի՛ նդ Հռենոս զի չէ գանխուլ
Թէ նա պարտի յայնրմ կողմանց
Զօր ի Թիկունս իւր ժողովեալ
Գալ պաշարումն ամեն զվանաց :
Այլ ոչ կարաց անտես զերծուլ,
Վանացն ըզնա ծանեաւ գըրոյլ -
Եւ քորքն հասին շտապ տագնապաւ,
Աղաղակաւ :

Թողեալ զցամաքն՝ յայնկոյս գետոյն
Զալիսն հերձեալ գայր մի մակոյկ,
Սիպուրդ յամով եհաս՝ յոյր տես
Տըժգունեցաւ կոյսն փափուկ :
Այլ յակնարկել նորուն ժըմտէր
Պէ՛ զօրացեալ զանձն իւր գտանէր :
Գընալ անթաց ի գարշապար
Ընդ գետն անծայր :

Եւ մինչ ճեմէր ընդ ջուրսն ճոխ
Ծագեաց արեւ, և կոյտք ալեաց,
Քընդուլ մարմին կուսին և հերք,
Ոտքն թեթեւ երագագնաց
Մուխ ի գետոյն յորձանս կարմիր,
Յօրինէին պսակ լուսալիւր
Զնովաւ՝ մինչ ինքն ընդ ջուրսն ի ճեմ՝
Գնայր գեղաղէմ :

Կուսանքն ծունր եղին լրոխկ
Յափին և արքն ի նաւակին,
Մի Հարսն Յաւէրժ ժըմտէր գանխուլ
Ելեալ ի խուժ մի Հռենոսին :
Երբ օրիորդն հաս ոգեսպառ
Ըզնա Սիգուրդ ի գիրկորն առ :
Շուրջ ամենայն ժըպտէր ի գետ
Կհակաւէտ :



ՆԱԽԱՔԵԿԵԱԼՔՆ

Մի անգամ եւեթ ի տարւոյ զարթնու
Նաւաբեկելոց հիբացեալ երամ :
Համարամբոխ ի վեր ի խորոց ոտանու
Որոց ի յանգունդըս ծովուց սուզան :

Թառնեն նախ մանկունք դալկաղէմ տըժոյցն
Ի մեռելախումբ պարուց ի կաքաւ,
Զեռն ի ձեռն հարեալ՝ այլ ըզլրուլթին
Ըզմահահամբոյր ոչ խըզեն բընաւ :

Հուժկու նաւաստիք՝ դեկօքն ընդ բազկօք
Դժոխորկօր ծովուն պորտոյն եղեալք կուր :
Նաւազք անվհիւրք՝ որոց մոռացօնք
Եղեն վիշտք, երազք երանութեան բիւր :

Հուսկ ճանապարհորդք որ զերկիւղ և զցաւ
Ըզյանցանս իւրեանց և զազակատանս,
Թըմբել խորհեցան զ՝ ասպարէսքն անյաւ
Որք ուռնուն ցածնուն յանդազար ծըփանս :

Ըզկուրծս և ըզօիրտ ճողքեն վիրաւոր
Ահագնակոտոր բըստից ի փեճեկ,
Ունին յակընջաց ծակ խեցիս, խեփօր
Ընդ որս լըսեն գեւ ձայնին երթեւեկ :

Թափուր ի յուսոյ խօսել ոչ գիտեն
Բայց եթէ միայն անմրուունչ շարժամբ,
Ընկեր ընկերի թախանձ արկանեն
Օգնել իւր յերկիր անկանել ողջամբ :

Մերձենալ յերկիր կըզկըզան ուժգին,
Ելանեն զիզուն խըռնին ըզմիմեամբ,
Հերձուն ըզկոհակս՝ հանեն ցըլուսին
Ի գալ հասանել յափն և ի ցամաք :

Բերանաբացեալ կան պիշ ի ցամաք,
Հասանէ զիշեր ընթացիցն ի կէտ :
Սուզանին այսրէն ծովուն ի յատակ
Ըզձեռսն միմեանց թողեալ հեռ ընդ հեռ :

Հուռ անշարժ գընին ի խորս անդ յորսայս
Խորին լըռութեամբ յաւտեանական,
Ակն ամի ամի կալեալ զի զինքեանս
Եկեալ զարթուցէ կաքան ուրուական :

ՀԱՐՑՈՒՄ

Իցէ՛ ձայնըդ քինու
Ընդդէմ՝ քոյ Արարիդ,
Որ զքեզ ստեղծ անհանգիստ,
Ալէժուփ անխաղաղ,
Լափլիզօղ բընաւից,
Ամենից աւերիչ,
Անբերրի յաւիտեան
Յաւիտեան խոշտանգեալ
Ի յերկունքս մահուց:

Իցէ՛ մեռնչդ աղաղակ
Ողբագին առ Աստուած՝
Առ ի գրախա քո փոխել,
Եւ չառնել զատապարտ
Ի բախել և փըշիլ
Յապառաժ անբզցայ,
Եւ ի սեպօ երկաթիս,
Ի մըրըրկել անդադար
Ի պատուարս անդերևս:

Է՛ մըրմունջ քո նրազ
Օրհնութեանց առ Աստուած,
Որ յըզէ քեզ զարե
Եւ խորոցրն սըրբոց
Ջերմ՝ իբրեւ սըրտիդ ուխտ
Ուր կենաց դոն ազդմունք,
Որ տաճար են բաժակ
Հուսալիւր հիասքանչ,
Անդ նըւազս որոճես:

Է՛ բըզզիւն քո մի բառ
Ի Հաստչէդ մըրմընջեալ
Չոր կըրկենն բիւր ափունք
Անհասու անգիտակ,
Որ հանճար, ազատումն,
Աժէր հուսկ և խնդ սուրբ՝
Ուանմեղուկ մանկութիւն՝
Ունկըն զայն թէ՛ մըրունէր,
Թէ բերան ձայնէր զայն:

Աճել քո և նուազել
Է՛ թերեւ շունչ էին,
Կամ երկրի՝ գողգողուն
Բաբախումն է սըրտի.
Չի սարսէ առ վեհին,
Եւ կամի սքողարկիլ,
Եւ յեթերն անսահման
Գտանէ ոչ իւր խաւար
Բաւական ի ծածկոյթ:



ՀԱՂՄ

ԾԱՌՆ Ինքն է քընար
Եւ հողմըն պուսան,
Չոր հարկանէ յար
Մեղմ կամ ուժգնաձայն:

Գեղօնիցն ի տող՝
Ի սըտկանս, ի գով
Պատմէ իբր յաղթող
Անց յերկիր՝ ընդ ծով:

Մըրմընջէ քընար
Հեծէ, արտասուէ.
Ի նուազս միայար
Գաշնակըս խառնէ:

Մըռնչէ փըրփրէ
Վըտակըն վայրի,
Սմայ՝ որ անցանէ
Մօռեալ երազի:

Ծաղկանց, դալարեաց
Կըքի մեղմ ցօղուն.
Ժայռն առնէ դարձուած,
Կայ և ինքն արթուն:

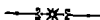
Կայ սարսափահար
Բնութիւն սիրասուր,
Ծառն ինքն է քընար,
Հողմըն՝ տրոքադոք:

Ի ՊԱՐՏԷՋՆ ՀԱՍՍԱՐԱԿԱՆՑ

Անդ սոխակաց դարձեալ երամ,
Որոյ չէ ձայն իւր ժանգաճար.
Նըւագախումբ անքատ մարդկան
Ընդ ցայգս ի բուն լի անվընար:

Ո՛վ սոխակք, ազգ մեծահոգի,
Մըտերմութիւնդ անբաժ ի քէն,
Եւ նուագդ անլուռ ընդ խընկելի
Սըփոխ գիշերս վըրտակօրէն:

Դուք աստուածոց, սոխակք, ողոյն,
Տայր ոք հիւսել նուագս ինձ չըքնաղ,
Ոգեւ ըզհին զվէպըս սիրուն
Յոճ վեհապանձ՝ գեղածիծաղ:



Օր մի՛ յաւուրց ասէ մըրըրիկ.
Զերկիր ես լաւ ճանաչեմ,
Զի զնա քակեմ:

Եղեամն ասէ անդուտ. իսկ ես
Մօտագոյնըս ճանաչեմ,
Զի զնա ճըմեմ:

Արփին ժըմտեալ. ես լաւագոյնս,
Զի բարեզը ըզնա լընում
Բիւրարեղուն:

Մի՛ բնաւ ասեր դու ծոյլ ժամուն.

Ըլտապեցիր.

Մի՛ ըոպէին ասեր զուարթուն

Դանդաղեցիր.

Մի՛ քերթողին զով բերանոյն.

Խարտոցեօլիր.

Մի՛ կարեվէր վիրաց հոգոյն

Բըժըշկեցիր.

Թշտ. Հ. Արփի Ղալիւն.



Ն Ա Ի Ա Բ Ե Կ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Շ առագունէր մըրմըռեալ խորհրդակիր ծռփ ալէսաստ,
Երկին ծանրէր կապարեայ, և մըրըրիկ զըժօխաշունչ
Ընթանայր որտաընդոտս՝ ճախր ընդ ոլորտս ահեղաթնոյ
Ահագին խոր մըռընչմամբ հարեալ զգլխի սանձակոտոր:

Խառնէ զանձն անդընդամուղ յովկիան անդըր մըրըրկոտ
Լաստափայտին տըխրաղէմ՝ յահէն դեղնեալ մահասարսուռ.
Եւ անգունգքն անգութ ըզնիչ աղիողորմ հիքացելոյն
Ի հազագ անդըր նոցուն հեղձուցանեն անկարեկիր:

Այլ զահափետս և զմըրուցս յընչաց բերեալ ըզդիւաշունչ՝
Կո՛րծք մի պղընձեղէն, զիցազնային, հոսէ զանձն իւր
Յալխա անդր ահագին սաստկաշառաղ վարազացեալս:

Եւ մըրցեալ, շոպէ շորթէ յովկիանուն զըժնէ մազլաց
Ըզվէպըն սըրբբանուէր զգամբանական գըաշի գրոհին
Որ կայ ի մեռանել ի սամետէս ըստըրկութեան:

1. Յովակիմ Արայիոյ սպժման հիւպատն Լուսիտանիոյ ի Գինուա, շորադըսձ է այս նուագս, ի յիշատակ իւր աշխարհի մեծ քերթողին հուշակաւոր կամոնէսի, որ կամըռնէ հեղեաց մօտ մըրկի կը բռնուի և բոլոր յոյսը Աստուծոյ վրայ դնելով, կը թողու ինքզինքը մըրկի և ալեաց բռնութեան, և կը փրկէ զինքն Աստուած, ու իրեն հետ՝ անուան յանձնացնող քերթուածը, Լա-Խառն-Խառն, որոյ նիւթն է Լուսիտանիոյ բանաստեղծական պատմութիւնը: